

[Arup.]

200 m, og således at der i tilfælde, hvor flere kyststater grænser op til samme kontinentale sokkel, trækkes en grænselinje som en midterlinje imellem de pågældende staters kystlinjer.

Forholdet er imidlertid det, at såvel hele Nordsøen som Østersøen omkring de danske øer er mindre end 200 m dybe. Havdybden er gennemgående 20-60 m, og derfor vil udstrækningen af Danmarks kontinentale sokkel, når man i denne forbindelse ser bort fra Færøerne og Grønland, i alle tilfælde blive bestemt af grænselinjerne over for de andre kyststater, hvilket, som jeg nævnte det, vil sige, at vi vil være berettiget til at arbejde midt ude i Nordsøen halvvejs til England. Reglerne om disse grænselinjer findes i konventionens artikel 6, der altså bliver nøglebestemmelsen for Danmarks vedkommende.

Et særligt problem indeholder imidlertid afgrænsningen af sokkelen over for Norge, fordi der mellem Danmark og Norge og tæt ind under Norge går en mere end 200 m dyb rende, den norske rende, som altså i princippet afskærer Norge fra den del af sokkelen, der ligger uden for denne rende, og det vil altså sige, at det danske højhedsområde over sokkelen skulle blive tilsvarende udvidet, hvilket naturligvis ikke mindst koncessionshaveren kunne ønske sig. Imidlertid er det i den folkeretlige litteratur almindeligvis antaget, at når det kun drejer sig om en sådan ganske smal foldning i de geologiske lag, som ikke betyder en egentlig afbrydelse af sokkelen, fordi lagene fortsættes på den anden side af renden, kan en sådan foldning ikke danne grænse for højhedsretten. Fra dansk side har man yderligere anerkendt dette over for Norge dels ved en udtalelse fra danske geologiske eksperter, dels ved draging af grænselinjer på et kort over den kontinentale sokkel omkring Danmark, således som man fra dansk side havde udformet det i 1952, da man tilstillede De Forenede Nationers lovkommission dette kort, dengang man dér forberedte den konference om retsreglerne, der senere blev indkaldt til.

Denne internationale konference blev afholdt i 1958 og var en almindelig konference om retsordenen på havet. Den vedtog i alt 4 konventioner, og den ene af disse konven-

tioner er den, der foreligger til behandling i dag, nemlig konventionen om den kontinentale sokkel.

Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at selv om Danmark som den 19. stat ratificerer konventionen med det indhold, som jeg her har omtalt, indtræder ikke dermed den af konventionen tilsigtede retstilstand, for hertil kræves mindst 22 staters ratifikation. Derfor indeholder forslaget til folkeingsbeslutning tillige den bestemmelse, at folketingset skal meddele sit samtykke til,

„at dansk højhedsret i henseende til udforskning og udnyttelse af naturforekomster udøves på den del af den kontinentale sokkel, der efter konventionen tilhører det danske rige.“

Det vil sige, at det, der er tale om, er en ensidig dansk erklæring, hvormed man fastslår den retstilstand, der også omtales i konventionen, og som ellers ifølge konventionen først ville træde i kraft, når i alt 22 stater havde ratificeret. Denne ensidige erklæring agtes, så vidt jeg har forstået det, udstedt af ministeriet for offentlige arbejder, og den har altså til formål at stifte ret for Danmark, allerede før konventionen træder i kraft.

Den højtærede udenrigsminister bebudede denne erklæring i sin fremsættelsestale, men man har måske lov til at sige, at det havde været naturligt, om dette forhold også havde været lidt mere indgående omtalt i bemærkningerne til forslaget. Hvis man gennemgår disse bemærkninger, ser man, at bortset fra et kort referat af den historiske udvikling omkring selve konferencen i 1958 indeholder bemærkningerne i virkeligheden ikke mere end blot et kort referat af det, som står i selve konventionens artikler, men ingen udfyldende tilføjelser, som kunne give nærmere besked. Det er, som det er blevet sagt i en anden forbindelse, som om man mærker, at koncipisten nok har ønsket sig, at der efter traditionen skulle stå nogle bemærkninger, og derfor ud fra frygten for det tomme rum har bestemt sig til at indskrænke sig til dette korte referat.

Danmark efterfølger imidlertid med udstedelse af en sådan ensidig erklæring andre stater, som har afgivet tilsvarende højhedsretserklæringer, begyndende i 1945 med en erklæring udstedt af USA, efterfulgt af tilsvarende erklæringer fra Venezuela og landene omkring den persiske havbugt, altså